

Sygn. akt III U 1223/13

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy w Przemyślu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Anna Kicman

Protokolant st. sekr. sądowy Katarzyna Maziarczyk - Kotwica

po rozpoznaniu w dniu 18 listopada 2013 r. w Przemyślu

na rozprawie

sprawy Z. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o emeryturę

na skutek odwołania Z. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.

z dnia 9 września 2013 r., **znak:** (...)

I. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy Z. P. prawo do emerytury, począwszy od dnia 4 września 2013 r.,

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. na rzecz wnioskodawcy kwotę 268 zł (słownie złotych: dwieście sześćdziesiąt osiem) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt III U 1223/13

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 18 listopada 2013 r.

Decyzją z dnia 9 września 2013 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił wnioskodawcy Z. P. prawa do emerytury.

Jako podstawę prawną powołano rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.) oraz ustawę z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153 poz. 1227 ze zm.).

W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że wnioskodawca nie udowodnił 15 letniego okresy pracy w warunkach szczególnych, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Za takie zatrudnienie nie uznano pracy w okresie od 1 marca 1983 r. do 15 grudnia 1998 r. w Zakładach (...) S.A., ponieważ brak dokumentów potwierdzających wykonywanie pracy w warunkach szczególnych, a w ogólnym świadectwie pracy z dnia 15 grudnia 1998 r. brak

informacji, w jakich okresach wnioskodawca zajmował wykazane stanowiska. Natomiast z przedłożonych akt osobowych wynika, że zakres obowiązków nie potwierdza zatrudnienia w warunkach szczególnych, przeciwnie wskazuje, że nie była to praca wykonywana w szczególnych warunkach.

Od powyższej decyzji w dniu 17 września 2013 r. wnioskodawca Z. P. złożył odwołanie, domagając się – w ostatecznie sprecyzowanym żądaniu - zmiany decyzji i przyznania prawa do emerytury przy zaliczeniu do jako zatrudnienia w szczególnych warunkach pracy w Zakładach (...)w J.w okresie od 4 listopada 1974 r. do 31 stycznia 1975 r., w Okręgowym Przedsiębiorstwie Przemysłu Mięsnego Zakładzie Transportu w R.w okresie od 1 lutego 1975 r. do 28 lutego 1983 r. i w Zakładach (...) S.A.w J.w okresie od 1 marca 1983 r. do 15 grudnia 1998 r., gdzie wykonywał prace jako mechanik samochodowy wyłącznie w kanałach remontowych, a od 1984 r. – prace dot. kontroli międzyoperacyjnej, kontroli jakości produkcji na warsztacie samochodowym, których jako podstawowe wymienione są prace w wykazie, tj. praca w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych. Wniósł także o zasądzenie kosztów postępowania wg przedłożonego spisu kosztów.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. podtrzymał swoje stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji i wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca Z. P., urodzony (...), legitymuje się wg stanu na dzień 1 stycznia 1999 r. – co jest niesporne pomiędzy stronami – stażem ubezpieczeniowym w wymiarze 27 lat, 4 miesiące i 6 dni okresów składkowych i nieskładkowych.

W dniu 19 sierpnia 2013 r. wnioskodawca złożył wniosek o ustalenie prawa do emerytury z uwzględnieniem okresów pracy w warunkach szczególnych.

Dowód: dokumentacja zalegająca w aktach emerytalnych.

Sąd ustalił, że wnioskodawca Z. P. został zatrudniony w Wojewódzkim Przedsiębiorstwie Przemysłu Mięsnego w R. Zakładach Mięsnych w J. od 4 listopada 1974 r. na stanowisku mechanika samochodowego w warsztacie samochodowym. Od początku pracował wyłącznie w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych. W zakładzie tym było ok. 140 pojazdów, które często wymagały naprawy, remontu itp. Były to głównie samochody ciężarowe, ale i koparki, ciągniki i kilka samochodów osobowych. W warsztacie samochodowym, w którym pracował wnioskodawca było trzy kanały remontowe, na które wchodziło po dwa pojazdy. Zatrudnionych było ok. 30 mechaników, w tym elektrycy, spawacze, lakiernicy, pracowano na dwie zmiany. Nie było przestojów w pracy, wręcz odwrotnie często pracowano w godzinach nadliczbowych. Mechanicy zatrudnieni w warsztacie podzieleni byli na grupy, a wnioskodawca pracował w grupie mechaników zajmujących się naprawami kanałowymi.

Na stanowisku mechanika samochodowego wnioskodawca pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, nawet wówczas, gdy powierzono mu funkcję brygadzysty – od 1 marca 1983 r. był tzw. brygadzystą pracującym.

Od 1 stycznia 1984 r. Z. P. został mistrzem warsztatu samochodowego, sprawującym nadzór nad pozostałymi pracownikami, jakością ich pracy itp. Nadal jednak głównym jego zajęciem była praca mechanika samochodowego w kanałach remontowych.

Te czynności mechanika samochodowego i mistrza warsztatu samochodowego wnioskodawca wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy zarówno w okresie zatrudnienia w Okręgowym Przedsiębiorstwie Przemysłu Mięsnego w R. Zakładzie Transportu w J., a następnie u jego następcy w Zakładach (...) S.A. w J. (od 1 marca 1983 r.). Na tym stanowisku wnioskodawca pracował do 22 lipca 1994 r., tj. do czasu przeniesienia na stanowisko wędliniarza, a od 28 października 1996 r. na wagowego.

Łączny staż pracy wnioskodawcy w szczególnych warunkach wyniósł 20 lat, 8 miesięcy i 19 dni.

Dowód: dokumentacja zalegająca w aktach osobowych z Zakładów Mięśnych w J., zeznania świadków: S. L. i K. S. oraz zeznania wnioskodawcy Z. P..

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów urzędowych znajdujących się w aktach organu rentowego i aktach osobowych wnioskodawcy z okresu zatrudnienia w Zakładów (...) S.A. w J. i jego poprzedników prawnych oraz z zeznań świadków i wnioskodawcy. Wszystkie te dowody wzajemnie się potwierdzają i uzupełniają, wobec czego są wiarygodnym źródłem ustaleń faktycznych. Wynika z nich jednoznacznie, jaką pracę i w jakich warunkach wykonywał wnioskodawca.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków K. S. i S. L., współpracownikom wnioskodawcy z okresu zatrudnienia w zakładach mięśnych. Świadczyli oni jako najbliżsi współpracownicy wnioskodawcy posiadali informacje na temat rodzaju i charakteru pracy, jaką wykonywał Z. P..

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy Z. P. zasługuje na uwzględnienie.

Na podstawie art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz

2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem (ust. 2 art. 184).

Zgodnie z art. 32 ust. 1 powołanej wyżej ustawy - ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r. będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3 zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przysługuje emerytura w wieku niższym, niż określony w art. 27 pkt 1 ustawy (co najmniej 60 lat dla kobiet i co najmniej 65 lat dla mężczyzn).

Dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w ust. 1, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia (art. 32 ust. 2 cyt. ustawy).

Wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych (ust. 4 art. 32).

Przepisy dotychczasowe to rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Zgodnie z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.) - pracownik, który wykonywał pracę w szczególnych warunkach określonych w wykazie A, nabywa prawo do emerytury,

jeśli osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy (20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn), w tym co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Ponadto według § 2 ust. 1 cyt. rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy pracy w szczególnych warunkach stwierdza zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy.

W niniejszej sprawie istotą sporu była kwestia ustalenia, czy wnioskodawca Z. P. przepracował co najmniej 15 lat w warunkach szczególnych.

Zasadność roszczenia wnioskodawcy wykazana została dowodami z dokumentów zalegających w jego aktach osobowych, z których jednoznacznie wynika, w jakich okresach wnioskodawca pracował na stanowisku mechanika samochodowego. Dowody z dokumentów znalazły pokrycie w dowodach z zeznań świadków S. L. i K. S., na podstawie których Sąd ustalił, że wnioskodawca w okresie od 4 listopada 1974 r. do 22 lipca 1994 r. (19 lat, 8 miesięcy i 19 dni) zajmował stanowisko mechanika samochodowego, pracując w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych, a od 1 marca 1983 r. – brygadzysty i potem mistrza warsztatu samochodowego.

Jak wynika z ustaleń sądu, prace wykonywane przez wnioskodawcę zaliczane są do prac w warunkach szczególnych, jako, że zostały wymienione w wykazie A, dziale XIV pod poz. 16 i pod poz. 24 załącznika do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43), jako prace w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych oraz kontrola międzyoperacyjna, kontrola jakości produkcji i usług oraz dozór inżyniersko – techniczny na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie. Prace wykonywane przez wnioskodawcę wymienione są także w wykazie A, dziale XIV, poz. 16 pkt 1 i poz. 24 pkt 1 zarządzenia nr 16 Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 31 marca 1988 r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. Urz. MRLiGŻ z 1988 r., Nr 2, poz. 4-5).

Z powyższego wynika, że wnioskodawca Z. P. spełnia wszelkie przesłanki do otrzymania emerytury przewidziane w art. 184 ustawy emerytalnej i wskazanego powyżej rozporządzenia.

Zgodnie z art. 129 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Prawo do świadczenia w niniejszej sprawie powstało z dniem ukończenia 60 roku życia, tj. 4 września 2013 r.

Mając na uwadze powyższe należało na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. oraz w oparciu o powołane wyżej przepisy prawa orzec jak w punkcie I sentencji wyroku.

Kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania, na podstawie art. 98 i art. 108 § 1 k.p.c. oraz § 12 ust. 2 w zw. z § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1348 ze zm.), orzeczono jak w punkcie II sentencji wyroku.